

A Nagymedve Al-Ja diyy-t keresi

születésnapra

Azon a szikrázó őszi délutánon Wheeler százados ráébredt, hogy el tud tévedni a saját városában, és arra is, hogy egy ilyen útvesztés micsoda következményekkel járhat. Rég járt már otthon, úgy érte, a városnak abban a szegletében, ahol felnőtt, és most szeretett volna egy könnyű sétát tenni, hagyva, hogy az emlékek rázúduljanak. Úgy tervezte, lelki hazatérésnek madeleine süteménye a Sorhajó tér lesz, ahol barátaival oly sokat üldögéltek annak idején. A tér, persze, nem volt a régi, különösen azt sajnálta, hogy elbontották azt a kocsmát, amelyet hajdanán csak Csillagvizsgálóként emlegettek egymás között, mivel a teraszon üldögélő vendégek az ajkukhoz emelt és megbillentett sörösüvegekkel úgy festettek, mint a távcsövökkel az eget kémlelő csillagászok. Wheelernek eszébe jutott, megnézi, a Naszád utca 32. falán ott van-e még az a bizonyos kockasajt, amelyet több mint harminc évvel korábban a menzáról hazafelé sétálva viccből vágott a vakolathoz, és amely – emlékei szerint – évekkal később még mindig megcsodálható volt a repedések között. Ekkor tévedt el. Úgy rémlett, a Kikötő köz felé kitérve rövidebb úton vág át, mint hogyha a szélesebb és nyüzsgőbb Caravella utca felé tartana. Nem volt igaza. Egyszer csak a számára teljesen ismeretlen Külső-Rév utcában találta magát. Próbált visszaemlékezni, talán másképp hívhatták régen, ám valójában az utca egyetlen ablaka, kapuja, háza sem idézett fel benne semmit. Ahogyan az a téglakerítés sem, amelyről hiányzott a kapu, és így láthatóvá vált a mögötte meghúzódó apró, tűzfalakkal körülvett murvás udvar.

Wheeler lopva lesett be ide, és a hirtelen eléje táruló látvány úgy lepte meg, mint a villamos egyik székén otffelejtett szál virág, mint a kitért nyári ablakon át érkező éjjeli harmonikaszó, mint az első csók. Egy felfüggesztett karikán egy karcsú nő végzett lélegzetelállító gyakorlatokat, ég és föld között lebegő, folyamatosan mozgó alakja átszakította a házak közötti szűk tér horizontját, emelkedő és ereszkedő lábfeje pedig felborzolta az összesűrűsödött dimenziók vizét. A nő haját lófarokba fogta, így az hol lefelé bökött, mint valami könnyed inga

súlya, hol belelobbant a napverte szemközti tűzfal izzó fehérjébe. A nő egyszer mintha egy pillanatra Wheelerre mosolygott volna, amúgy ügyet sem vetett rá. A százados ezen az éjjelen egy szemhunyasnyit sem aludt, az ég és föld közé feszített karikán függő nő képe oly sokszor jelent meg előtte, hogy hajnalra úgy hitte, csak képzelet az egész. Ám reggel ugyanezzel a képpel ébredt, és beléhasított, újra oda kell mennie, újra látni akarja.

Valamiért azt képzelte, az a helyes, ha délután ugyanabban az időben keresi fel az udvart, így hát a napot várakozással töltötte. Evett, de csak ímmel-ámmal, elsétált néhány régi helyre, de soha nem azt látta, amit éppen nézett. Végre eljött az idő. Most nem kellett keresnie azt, amit előzőleg véletlenül, eltévedve talált meg. Az udvarig az utolsó lépéseket lopva tette meg, szorongva, hogy vajon újra azt láthatja-e meg, amit előzőleg. Nem teljesen ugyanazt látta. Amikor a kerítésfal mögül nagyon óvatosan belesett, a nő nem a karikán lógott, éppen hátat állt neki: meztelen felsőtesttel. De csak egyetlen másodpercig, mert éppen egy tiszta felsőt húzott föl. Wheeler megdöbbsent, el sem tudta képzelni, a nő miből gondolja, hogy senki sem látja itt. De nem rágódott hosszasan, figyelmét és képzeletét sokkal inkább lekötötte az, amit most már egy ruhadarab fedett: egy szép nő bőrének elképzelhetetlenül bonyolult, ezerszínű rajzolata, amely anyajegyekből, szeplőkből, kisebb horzsolásokból, ütődések elszíneződött helyeiből állt össze.

Ez a rajzolat még erősebben vésődött bele Wheeler emlékezetébe, mint az előző napi látvány. Még akkor is, amikor a nő megfordult, ránézett, majd visszakapaszkodott a karikára, még akkor is azt látta maga előtt. Nem tudott magyarázatot adni rá, de az az egyetlen másodperc is elég volt, hogy felismerje, a pöttyök, foltok, zúzódások között valamiféle kapcsolat van. És nem tudta kiverni a fejéből, hogy neki rá kell jönnie e kapcsolat titkára. A nő észrevette, hogy eltöprengett, s Wheeler úgy érezte, néhány perccel később, amikor leszállt a karikáról, hogy megpihenjen, kifejezetten biztatóan mosolygott rá. Nem váltottak szót egymással. A százados hátat fordított, de amikor elhagyta a teret, éppen ellenkezőleg, mint az előző napon, már biztosan tudta, hogy újra találkozni fognak.

A harmadik találkozás már nem megdöbbsentette, inkább elbizonytalanította Wheelert. Ez egy újabb hosszú és átvirrasztott éjszaka után történt, amelyen végül is rálelt a pontok hálózatának titkára. Talán soha nem sikerült volna, ha az álmatlanságtól gyötörtén ki nem áll az ablakba, és fel nem les az éjszakai égre. Ilyet már nagyon régen csinált. Kamaszkorában rendszeresen felfelé fordította az arcát, sőt – bár ezt soha senkinek nem árulta volna el – olykor beszélt is az éjszakai éghez, és úgy érezte, válaszok is érkeznek kérdéseire. Ám idejét sem tudta már, mikor tett így utoljára. Most, hogy ott vergődött az álom és ébrenlét határán, végre feltette magának a kérdést: vajon miért nem? Úgy érezte volna, hogy már nem beszél hozzá az ég? Badarság. Még a legelkeseredettebb pillanataiban is tudta, hogy aki felfelé kiált, arra válaszok hullanak vissza. Akkor miért nem? A reggeli kikászalódás idejére egy különös kép öltött testet az

agyában. A látomásban épp elsodródott önmaga mellett, ahogyan egy rosszul vezérelt hajó a ködben egy kivilágítatlan kikötő közelében. A kép értelmét nem tudta volna szavakkal leírni, mégis felfogta azt. És azt is tudta, hogy arcát újra az éjszakai ég felé kell fordítania. Eleinte csak úgy merengett, forgatta a tekintetét az aznap tisztán látható csillagvilágban, majd kis idő múltán a Sarkcsillag vonta magára a figyelmét. És megértett mindent.

A másnapi találkozáskor a nő ismét a karikán függött, nem nézett Wheelerre, de ő tudta, hogy figyel. A százados most már nem a kerítés rejteke mögül figyelt, nem óvatoskodott, nem lopózott, odaállt a nő elé, és várt, amíg az befejezte a gyakorlatsort.

- Már vártam - mondta a százados elé huppanva.

- Tudom.

- Szóval maga olyan mindentudóféle? - mosolygott a nő.

- Nem, csak ügyelek az étkezésre, és szedem a vitaminokat.

Összenevettek. A nő visszakapaszkodott a karikára, és folytatta a gyakorlatozást. Wheeler megvárta, amíg újra odaállt elé.

- Gyönyörű így, a közelgő naplementében - biccentett a karika felé.

A nő egész testtel hátat fordított, neki, hosszan nézte különös eszközét, utána felelt.

- Érdekes, így még soha sem néztem rá. Tudja, fentről minden más.

- Biztosan - mondta Wheeler, majd a nő válla felé bökött. - Al-Ja diyy.

- Micsoda?

- Al-Ja diyy.

- Hol?

Wheeler ekkor lassan és nagyon óvatosan megérintette azt az anyajegyét, amelyre az ujjhegye mutatott.

- Al-Ja diyy. A görögök és a latinok Phosphorusnak mondták, mi Esthajnalcsillagnak vagy Sarkcsillagnak - magyarázta. - Al-Ja diyy.

- Miért?

- Így szebb. A sivatagi népek nevezik így.

Wheeler érezte, hogy a nő megborzong, nyakán, különösen a megérintett anyajegy körül libabőr üt ki. Folytatta, mégpedig úgy, hogy ujjával minden egyes pontot megérintett, amiről épp beszélt.

- Látja, itt a Göncöl vagy más néven a Nagymedve, épp Al-Ja diyy-re, az égi Kecskébakra mutat, mintha folytonosan hódolna neki. Itt a Kismedve, itt pedig...

És sorolta és sorolta, és elégedettséggel töltötte el, hogy a nő egész hátát libabőr öntötte el, még a ruha miatt nem látható területeken is. A nő hirtelen megfordult, mélyen a százados szemébe nézett, és azt mondta:

- Maga nagyon is jól tudja, mi van fent.

- Hiszen maga hozta le ide.

Hosszan hallgattak, végül a nő megkérdezte:

- Holnap itt lesz?

- Egészen biztosan.

- Most mennem kell.

A következő napon már nem volt ott a karika. A nő a tűzfalas udvar közepén állt, és amikor Wheeler odaért hozzá, lesütötte a szemét.

- Először nem akartam eljönni - mondta, és mivel a százados nem válaszolt, folytatta. - Meg fogja érteni. - Egy kis várakozás után így fejezte be: - Nem akarom, hogy lent maradjon.

- Nem fogok, hallatszott a felelet.

- Most hosszú útra megyek - mondta a nő -, de maga meg fogja találni az utat. Ne feledje, a Nagymedve mindig Al-Ja diyy-re néz!

Azzal hátat fordított, és eltűnt. Wheeler úgy sejtette, az elmúlt napok, sőt talán élete legrosszabb éjszákája előtt áll. Mázásás léptekkel indult visszafelé a Sorhajó tér irányába. A Főárboc köz sarkánál megállt egy pillanatra a kínai mindenestől bolt előtt, amelynek kirakatába most mindenféle oktató eszközök kerültek ki, köztük egy forgó és világító földgömb. Az efféle találmányok már gyerekkorában is lenyűgözték, ezért a százados hosszan álldogált a kék és barna felületek váltakozását figyelve. Minél tovább nézte a gömböt, gondolatai annál messzebbre kalandoztak. Az elmúlt napok képei egymás után: a tűzfalas udvar, a karika, a nő, a rajzolat. Igen, a rajzolat. Éppen Ausztrália térképe tárult elé, amikor először előkerült. Wheeler felocsúdott, feszülten figyelt. A rajzolat maradt, csak a földrészek váltakoztak alatta, és így a szeplők, anyajegyek, zúzódások és horzsolások kapcsolatrendszere már mintha nem egy csillagtérképet rajzoltak volna ki, hanem utcák, terek, közök, átjárók hálózatát, melyből folyamatosan kiragyogott Al-Ja diyy. Wheeler csaknem heurékát kiáltott, aztán mégis inkább csak elmosolyodott. Így indult útnak, egyre könnyebb léptekkel sétált hazafelé. A Caravella utcából kifordulva egy pillanatra megállt.

- Madeleine sütemény, mi? - elnevette magát, úgy indult tovább.

Kedves Barátunk!

**Kérjük támogassa folyóiratunk megjelenését
személyi jövedelemadója 1 százalékaival!**

**Nemzeti Kultúráért és Irodalomért Alapítvány
18223086-2-42**